

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	6.Kf.700.093/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe) ügyvédi iroda1 (felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Bűrös László ügyvéd)
A felperes képviselője:	
Az alperes:	Közbeszerzési Hatóság Közbeszerzési Döntőbizottság (1026 Budapest, Riadó utca 5.,
Alperes képviselője:	eljáró: dr. Fáry Zoltán kamarai jogtanácsos)
A per tárgya:	közbeszerzési ügyben indult közigazgatási jogvita (határozat1)
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 106.K.703.319/2025/10. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 271.875. (kétszázhetvenegyezer-nyolcszázhetvenöt) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló főigazgatóság1 (a továbbiakban: Ajánlatkérő) a közbeszerzésekről szóló 2015. évi CXLI. törvény (a továbbiakban: Kbt.) Második Rész szerinti nyílt közbeszerzési eljárást folytatott le keretmegállapodás megkötése céljából „Zárt

vérvételi rendszerek – 2024. – 1. rész Zárt vérvételi rendszer I. (gyári vákuum)” árubeszerzés tárgyában. Az Ajánlatkérő a 2025. március 31-én kelt módosított összegzésében a felperes mellett az eljárás I. részében ajánlatot benyújtó másik két ajánlattevő ajánlatát is érvényesnek minősítette és az ajánlattevőket is az eljárás nyerteseként jelölte meg. Az alperes által kiadott hiánypótlási felhívás alapján véglegesített felperesi jogorvoslati kérelem 8 kérelmi elemet tartalmazott, erre tekintettel a felperes (kérelmező) összesen 21.750.000 forint igazgatási szolgáltatási díjat fizetett meg. Az alperes a 6. sorszám alatti 2025. május 17-én kelt végzésével a jogorvoslati eljárást megindította, majd a 20. sorszám alatt hozott 2025. június 23-án kelt végzésével az ügyintézési határidőt 10 nappal meghosszabbította.

[2] Az alperes a 2025. július 11. napján kelt határozat1 számú határozatában megállapította, hogy a 4. kérelmi elem körében az Ajánlatkérő megsértette a Kbt. 69. § (1) és (2) bekezdését, ezért megsemmisítette az érdekelt ajánlata vonatkozásában az Ajánlatkérő 2025. március 31-én hozott eljárást lezáró döntését. A jogorvoslati kérelem 5. és 6. kérelmi elemét elutasította. Az 1., 2., 3., 7. és 8. kérelmi elemek tekintetében a jogorvoslati eljárást megszüntette. A Döntőbizottság a jogsértésre figyelemmel az Ajánlatkérővel szemben 10.000.000 forint bírságot szabott ki. Kötelezte továbbá az Ajánlatkérőt, hogy a határozat kézbesítésétől számított 8 napon belül fizessen meg a kérelmező számlájára 100.000 forint ügyvédi munkadíjat és 300.000 forint igazgatási szolgáltatási díjat, mint eljárási költséget. Felhívta a Közbeszerzési Hatóság Titkárságát, hogy a kérelmező számlájára a határozat megküldésétől számított 8 napon belül utaljon vissza 16.012.500 forint igazgatási szolgáltatási díjat.

A pontosított kereset és a védirat

[3] A felperes a határozatot keresettel támadta – amelyben a jogsértés megállapítása mellett – elsődlegesen a határozat megváltoztatását és a jogorvoslati eljáráshoz kapcsolódó igazgatási szolgáltatási díj viselése alóli mentesítését, az általa megfizetett igazgatási szolgáltatási díj teljes összegének a részére történő visszafizetéséről való rendelkezést, másodlagosan az alperes határozatának az eljárási költségek viselésére vonatkozó rendelkezéseit érintő hatályon kívül helyezését és az alperes hatályos jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalára kötelezését kérte. Jogi álláspontja szerint a keresettel érintett jogorvoslati eljárásban az ügyintézési határidő 2025. július 3. napján járt le, a határozat meghozatalára, azaz a jogorvoslati eljárás befejezésére 2025. július 11. napján került sor, amelyre tekintettel az alperes megsértette a Kbt. 164. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét és a jogorvoslati eljárást az ügyintézési határidőn belül nem fejezte be. Az ügyintézési határidő túllépésére tekintettel az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 51. § (1) bekezdés b) pontjába ütközően kötelezte az alperes a határozatban igazgatási szolgáltatási díj viselésére. A határozat ennek megfelelően az eljárási költségek viselésére vonatkozó rendelkezései körében jogszabályba ütközik, amelyet a Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. számú határozata is alátámaszt.

[4] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alaptalan felperesi kérelem (5., 6. számú kérelmi elem) okán, melyet érdemben a felperes nem

támad, a Kbt. kógens rendelkezése alapján járt el. A Kbt. 151. § (9) bekezdése előírja, hogy az alaptalan kérelem esetén a díj nem kerül visszatérítésre, a kérelmező viseli az igazgatási szolgáltatási díj teljes összegét. Ebből kifolyólag nincs lehetőség az alaptalan kérelem esetén az igazgatási szolgáltatási díj visszatérítésére és nincs helye a határozat hatályon kívül helyezésének sem. Álláspontja szerint az Ákr. 51. § (1) bekezdése nem vonatkozik az alperesi eljárásra, lévén, hogy az ott megjelölt ügyfajták egyikébe sem tartozik bele az alperes jogorvoslati eljárása. Az alperes eljárásában az eljárás lefolytatásáért nem illeték fizetendő és nem is igazgatási jellegű szolgáltatás igénybevételéről van szó. A határidő túllépésével nem okozott jogsérelmet a felperesnek, a késedelem nem volt hosszú, a jogorvoslati kérelem beérkezését követően megindította a jogorvoslati eljárást, ezt követően az Ajánlatkérő biztosította az EKR hozzáférést az alperesnek, erre figyelemmel a Kbt. alapján megindította az ügyintézés határidejét, amely a Kbt. szerint 25 nap, ami nagyon rövid a párhuzamosan folyó további 15-20 másik ügy mellett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az alperes 2025. július 11. napján kelt határozat1 számú határozatának igazgatási szolgáltatási díj visszautalásáról rendelkező részét akként változtatta meg, hogy „A Döntőbizottság felhívja a Közbeszerzési Hatóság Titkárságát, hogy a kérelmező szám1 számú számlájára jelen határozat megküldésétől számított 8 napon belül utaljon vissza 21.450.000, azaz huszonegymillió-négyszázötvenezer forint igazgatási szolgáltatási díjat”. A Kbt. 164. § (2)-(3), (5) és (7) bekezdései, 154. § (1) bekezdése és (1a) bekezdése figyelembevételével megállapította, hogy az alperes a jogorvoslati eljárásban tárgyalást tartott, az ügyintézési határidő 25 nap volt, melynek kezdő napja 2025. május 29-e volt. Az ügyintézési határidő így 2025. június 23-án telt volna le, azonban mivel azt az alperes 10 nappal meghosszabbította azt, így 2025. július 3-án telt le, ugyanakkor a határozatot csak 2025. július 11. napján hozta meg, így az ügyintézési határidőt általa sem vitatottan túllépte. A Kbt. 145. § (1) bekezdése alapján és a Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. (BH2025. 126.) számú precedensképes ítélete alapján rögzítette, hogy az alperesi hivatkozással ellentétben a Kbt. eltérő rendelkezése hiányában a közbeszerzési jogorvoslati eljárásra is irányadó az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja. A Kúria is hangsúlyozta, hogy az Ákr. 8. § (2) bekezdése általános jelleggel nem engedi meg az Ákr. szabályaitól való eltérést, az 51. § (1) bekezdés b) pontja kapcsán pedig külön eltérést engedélyező szabályozás nincs. Az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés értelmezésénél az Alaptörvény 28. cikke szerint figyelembe veendő előterjesztői indokolás szerint az Ákr. az ügyintézési határidő túllépését a hatóság illeték- és díjvisszafizetési kötelezettségével szankcionálja, illetve mentesíti az ügyfelet az eljárási költségek megfizetése alól. Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és észszerű határidőn belül intézzék. Megállapítható tehát, hogy az Ákr. hivatkozott rendelkezésének célja, hogy előmozdítsa, hogy a hatóságok a rájuk irányadó eljárási határidőket betartsák, annak elmulasztása esetén őket a törvény illeték- és díjvisszafizetési kötelezettséggel szankcionálja, illetve mentesíti az ügyfelet az eljárási költségek megfizetése alól. Mindezekből az következik, hogy amennyiben az alperes a rá irányadó eljárási határidőt nem tartotta be és a Kbt. 151. § (9) bekezdésében foglaltaktól függetlenül az igazgatási szolgáltatási díj összegéből a 300.000 forintot sem tekintheti saját bevételeként, hanem azt az ügyfélnek vissza kell fizetnie. Ebből következően ez a díj nem tekinthető az ügyfél eljárási költségének, annak viseléséről sem kell rendelkezni, az ezzel ellentétes értelmezés arra

vezetne ugyanis, hogy a Kbt. rendelkezése lerontaná az Ákr. alaptörvényi garanciáit érvényre juttató szabályát, melyet sem az Alaptörvény XXVIII. cikke, sem az Ákr. 8. § (2) bekezdése nem tesz lehetővé.

[6] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a Kúria ítélete alapján az alperes az ügyintézési határidő túllépése esetén a Kbt. 151. § (9) bekezdése szerinti 300.000 forintot sem tarthatná meg saját bevételként, mivel azonban az Ajánlatkérő erre vonatkozó keresetet nem terjesztett elő, ezért a törvényszék nem rendelkezhetett. Tekintve, hogy a felperes részére ez az összeg az Ajánlatkérő részéről megtérítésre került és a keresetlevélben a felperes is vitatott összegként az ezzel csökkentett különbözetet jelölte meg, a törvényszék a visszautalandó összeget (21.750.000 forint) ezzel a 300.000 forint összeggel csökkentette és összesen 21.450.000 forint visszautalásáról rendelkezett. Mindezek alapján az alperes jogszabálysértően állapította meg a felperes részére visszautalandó igazgatási szolgáltatási díj összegét, ezért az alperes határozatának az igazgatási szolgáltatási díj visszautalására vonatkozó részét megváltoztatta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az elsődleges kereseti kérelem elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, a jogszabályoknak megfelelő új ítélet hozatalára utasítást, valamint a felperes első és/vagy másodfokú eljárás során felmerült alperesi perköltség megfizetésében marasztalását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete elsődlegesen az Ákr. 8. § (2) bekezdésébe, a Kbt. 2. § (7) bekezdés első mondatába, a Kbt. 145. § (1) bekezdésébe és az Ákr. 151. § (9) bekezdés utolsó mondatába ütközik, másodlagosan nem felel meg a Kp. 86. § (1) és (4) bekezdésében foglaltaknak, így nincs abban a helyzetben, hogy a Kp. 97. § (1) bekezdése alapján járjon el. Hivatkozott a Kúria Kfv.IV.37.462/2013/11. számú ítéletére, melyben a Kúria úgy foglalt állást, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság kvázi bíróságnak minősül és mivel a hivatkozott ítéleti jogértelmezés alapját szolgáló körülmények azóta sem változtak, az alperes azóta is a magyar jogrendszerben speciális helyzetben van, a végrehajtó hatalomtól független, az Országgyűlésnek alárendelt különleges jogállású szerv [2019. évi CVII. törvény 2. § (1) bekezdés 1) pont – Kbt. 192. § (1) és (2) bekezdése], hatáskörébe kizárólag olyan speciális hatósági eljárások (jogorvoslati eljárások) lefolytatása tartozik, amelyben az ügyek többségében legalább két ellentétes érdekű fél vesz részt, és az ellentétes állásponton lévő felek jogvitáját kellett eldöntenie (kontradiktórius, illetve az Ákr. szerinti „jogvitás” eljárás). Eljárására a Kbt. jogorvoslati eljárás szabályait tartalmazó Hatodik része, illetve az Ákr. rendelkezései irányadók. A Kbt. 2. § (7) bekezdés utolsó mondata szerinti kogencia a jogorvoslati eljárásra irányadó Hatodik rész vonatkozásában is irányadó, a Kbt. 145. § (1) bekezdése ezért rögzíti, hogy az Ákr.-hez képest a Kbt. eltérő szabályokat tartalmazhat. Az alperes eljárásában felmerülő költségek viselésére vonatkozó jogszabályok értelmezéséből fentiekből szükséges kiindulni, vagyis, hogy a jogalkotó is tekintettel volt az alperes jogorvoslati eljárásai speciális helyzetére. Az alperes adott esetben nagyszámú résztvevő mellett folytatott eljárásaiban a felek által előadott tények, bizonyítási indítványok vizsgálata és a nagyszámú bizonyíték figyelembevétele után hozza meg döntését. Az alperes az állami szektor beszerzései tekintetében hoz – adott esetben pénzügyi érdeksérelemmel járó – döntéseket, ami alapvetően abból a szempontból lényeges, hogy a Kbt. 2. § (7) bekezdése első

mondata szerinti kogencia, illetve a Kbt. 145. § (1) bekezdése és a Kbt. 151. § (9) bekezdése miként értelmezhető az ügyintézési határidő túllépése tekintetében.

[8] Kiemelte, hogy a Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. számú ítéletében kifejtett jogértelmezésből az elsőfokú bíróság tévesen indult ki, mivel a Kúria hivatkozott felülvizsgálati eljárásának alapját nem az képezte, mint a perbeli ügyét, ott a Döntőbizottság az Ajánlatkérő terhére jogsértést állapított meg, nem a jogorvoslati kérelmet elutasító döntést hozott, így a Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. számú ítéletében abban a körben rendelkezett, amelyben maga a Kbt.151. § (9) bekezdés második mondata is az Ákr. szerinti eljárási költségekre vonatkozó általános szabályok alkalmazását rendeli, azonban a két esetkör – a kérelemnek helyt adás, illetve annak elutasítása – élesen elválasztható egymástól az ügyintézési határidő túllépése esetére irányadó költségviselés tekintetében. Amennyiben az alperes jogsértést állapít meg az Ajánlatkérő terhére, vagyis a Kbt. 165. § (2) bekezdés c)-f) pontjai szerinti döntést hoz, azzal az alperes eljárását kérelmező ellenérdekű ügyfél eléri a célját. Ebben az esetben az Ákr. általános szabályai alkalmazásával visszatérítésre kerül a részére megfizetett igazgatási szolgáltatási díj jelentős – 300.000 forintot meghaladó – része és mindezzel függetlenül sor kerül, hogy egyébként az ügyintézési határidőt az alperes megtartotta-e vagy sem. Ha ilyen esetben kerül sor arra, hogy az alperes túllépi az eljárási határidőt, úgy az alperes a Kbt. 151. § (9) bekezdése által is rögzítettek szerint mellőzi az Ajánlatkérő 300.000 forint megtérítésére kötelezését, mert a kérelmező mentesül valamennyi költség viselése alól. Ha azonban a kérelem elutasításra kerül, az alperes jogorvoslati eljárásának kérelmezője nem éri el a célját. Amennyiben olyan jogértelmezés lenne elfogadott, hogy a kérelem elutasítása esetén az ügyintézési határidő túllépésekor automatikusan visszafizetésre kerül az igazgatási szolgáltatási díj, az a kérelmezői oldalon az eljárás elhúzására irányuló visszaélésszerű magatartások számára enged teret. Az alperes eljárásának specialitása, hogy amennyiben az alperes a kérelmező kérelme alapján megállapítja a jogsértést az ellenérdekű fél terhére, a kérelmezőnek nincs veszíteni valója, a megfizetett igazgatási szolgáltatási díjat függetlenül attól, hogy a hatóság túllépi-e az ügyintézési határidőt vagy sem, visszakapja. Ehhez képest, ha az iratok átvételének késedelmével, újabbnál újabb beadványok, indítványok előterjesztésével eléri a határidő túllépését a kérelmező, akár csak egy nappal is, abban az esetben sem lesz veszíteni valója, mert az ítéleti jogértelmezés alapján akkor is visszajár részére a díj.

[9] A Kbt. 151. § (9) bekezdése egyértelműen áttöri az Ákr. általános költségviselése szabályait abban a helyzetben, amikor a kérelmező ellenérdekű ügyfele terhére jogsértés kerül megállapításra, ilyenkor ugyanis nem a kérelmező viseli az igazgatási szolgáltatási díjat, hanem az visszatérítésre kerül a kérelmező részére és csak a 300.000 forintot kell megfizetnie. Azt sem a Kúria, sem egyéb ítéleti rendelkezés nem állította, hogy a Kbt. 151. § (9) bekezdése abban az esetben, amikor jogsértést állapítanak meg a kérelmezővel szemben álló ellenérdekű fél részére, nincs helye az Ákr. általános szabályaitól való eltérésnek, így a jogalkotói szándék akkor is az Ákr.-tól való eltérést szolgálta, amikor a kérelem elutasításra kerül és ez az értelmezés felel meg az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti részrehajlás nélküli eljárás jogértelmezési elvének. Amennyiben a jogalkotó nem általános jelleggel valamennyi esetre, így az ügyintézési határidő túllépése esetére is irányadóan kívánta volna azt rögzíteni, hogy nem került az alaptalan kérelem elutasítása esetén a díj visszatérítésre, erről nem rendelkezett volna, mert a Kbt. 151. § (9) bekezdés utolsó mondata hiányában is kezelhető lenne a kérelem elutasítása esetére irányadó költségviselés az Ákr. általános szabályai alapján. A fentiek szerint tehát az olyan értelmezés felel meg az Alaptörvény XXIV. cikke (1) bekezdésének, amelynél az eljárásban résztvevő ügyfél jogállásától, illetve az adott hatósági döntéstől válik függővé, hogy az Ákr. általános szabályai irányadók-e vagy sem, így nem lehetséges az olyan értelmezés, ahol egy jogszabályhely egyik tagmondata esetén az Ákr. általános szabályától az eltérés megengedett

(abban a körben, amikor a kérelemnek helyt ad a hatóság az ellenérdekű felet csak részleges díjviselési kötelezettség terheli), míg a jogszabályhely második tagmondata esetén az Ákr. általános szabálya irányadó (abban a körben, hogy az ellenérdekű ügyfél a díjból 300.000 forintot visel), a jogszabályhely utolsó tagmondatát (a kérelem elutasítása esetére vonatkozó kógens szabályt) teljes mértékben figyelmen kívül hagyva egy másik jogszabályt (az Ákr. általános szabályait) alkalmaznak. Az elsőfokú ítélet nem veszi figyelembe, hogy a jogszabályok közötti kollízió egyetlen lehetséges és részrehajlás nélküli Alaptörvény-konform feloldása az, ha a költségviselés az ügyintézési határidő túllépése esetén kizárólag abban a körben rendeli alkalmazni az Ákr. általános szabályait, ahol azt a Kbt. 151. § (9) bekezdése is előírja. Mivel a Kbt. 151. § (9) bekezdés utolsó mondata egyértelműen azt rögzíti, hogy a kérelem elutasítása esetén a kérelem nem kerül visszatérítése, ezt meghaladóan a kérelem elutasítása esetére további Ákr. szabályok alkalmazása nem lehetséges.

[10] Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatta az alperes határozatát, a kereseti kérelemnek megfelelő döntését azonban kizárólag a rendelkező részben vezette át, a határozat [81]-[82] pontjait érintetlenül hagyta. Ennek eredményeképpen olyan helyzet állt elő, amelyben a megváltoztatott határozat rendelkező része és indokolása között ellentmondás feszül. Az alperes szerint az elsőfokú ítélet azért jogsértő, mert az elsőfokú bíróság valójában nem merítette ki a kereseti kérelmet, illetve amennyiben az alperesnek a megváltoztatott határozat alapján intézkedési kötelezettsége (pénzvisszafizetési kötelezettség) keletkezik, az a Kp. 97. § (1) bekezdése alapján nem hajtható végre.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a fellebbezésben előadottakból nem vezethető le az alperes által feltételezett jogalkotói szándék, és az sem, hogy az alperesnek, mint autonóm államigazgatási szervnek az eljárására az Ákr. hivatkozott rendelkezése ne lenne alkalmazható. A Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. számú határozata egyértelműen rögzíti, hogy az alperes államigazgatási szerv, amelynek eljárására az Ákr. rendelkezései alkalmazandók. A fellebbezésben előadottakkal szemben az alperesre, mint államigazgatási szervre vonatkozóan meghatározott ügyintézési határidőn belül történő eljáráshoz fűződő prioritásokból kiindulva fűződött a jogalkotó szankciót. Tényként rögzíthető, hogy amennyiben az alperes által elérni kívánt cél valósulna meg, azaz a Kbt.-ben rögzített ügyintézési határidő elmulasztásához nem fűződne jogkövetkezmény, úgy az ügyben érintett feleknek semmiféle jogi lehetőség nem állna rendelkezésre az eljárás alperes által történő elhúzódásának megakadályozására. A jogorvoslati eljárások ügyintézési határidőn belül történő befejezése a jogviták eldöntésének a folyamatban lévő közbeszerzési eljárásokra, illetve az azok alapján történő beszerzésekre gyakorolt közvetlen hatása, valamint a jogorvoslati jog biztosításához kapcsolódó jogi érdek tényleges tartalmi érvényesülése okán kiemelt jelentőséggel bír. Ennek megfelelően a jogorvoslati eljárásoknak a Kbt.-ben meghatározott ügyintézési határidőn belül történő befejezése preferált jogalkotói cél, az ennek elmulasztásához fűződő szankcióval pedig a jogalkotó ennek betartására kívánta ösztönözni az alperest, hasonlóan az Ákr. hatálya alá tartozó többi államigazgatási szervvel. A szankció alkalmazhatóságának elmaradása lényegében formálissá tenné, kiüresítené a Kbt.-nek az ügyintézési határidőre vonatkozó rendelkezéseit. Az alperes a Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. számú határozatában foglaltakból megalapozatlanul vonja le azt a következtetést, hogy a Kúria által kifejtett jogértelmezés kizárólag a Kbt. 151. § (9) bekezdésének az alperest saját bevételeként minden esetben megillető igazgatási szolgáltatási díjhányadra vonatkozik. E körben a felperes hivatkozott a

kúriai határozat [70] pontjában foglaltakra, amely rögzítette, hogy amennyiben az alperes a rá irányadó eljárási határidőt nem tartotta be, úgy a Kbt. 151. § (9) bekezdésében foglaltaktól függetlenül az igazgatási szolgáltatási díj összegéből a 300.000 forintot sem tekintheti saját bevételének, hanem azt az ügyfélnek vissza kell fizetnie, vagyis a visszafizetési kötelezettség ezen összegre vonatkozóan is terheli az alperest. Egyértelmű a Kúria álláspontja a tekintetben, hogy nem tehető különbség az ügyintézési határidő túllépéséhez hasonló jogkövetkezmény alkalmazását illetően a Kbt. 151. § (9) bekezdésében foglalt az igazgatási szolgáltatási díj viselésére vonatkozó eltérő rendelkezésekre alapítottan. Az államigazgatási eljárásokra általánosan alkalmazandó Ákr.-ben rögzített általános szabályokhoz képest a jogorvoslati eljárást illetően a Kbt. tartalmaz speciális rendelkezéseket. Nem tartalmaz ugyanakkor rendelkezést a Kbt. az ügyintézési határidő elmulasztásának jogkövetkezményeit illetően, így erre vonatkozó külön törvényi felhatalmazás nélkül is szubszidiárius jelleggel alkalmazandó az Ákr. ügyintézési határidő elmulasztásának jogkövetkezményét szabályozó rendelkezés. Az Ákr. 8. § (2) bekezdése a Kbt.-ben szabályozott jogorvoslati eljárásokra is kiterjedően csak az Ákr. erre vonatkozó felhatalmazása esetén enged eltérést. Az Ákr. szabályaitól való eltérésre az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontjának alkalmazását illetően nem enged eltérést. Nincs szó tehát jogszabályi kollízióról, az ügyintézési határidő túllépéséhez kapcsolódóan az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak a Kbt. 151. § (9) bekezdése szerinti esetkörtől függetlenül egységesen alkalmazandók. Az ítélet rendelkező része alapján a Kp. 86. § (4) bekezdésében foglalt valamennyi követelmény teljesült, az alperes számára egyértelmű és konkrét a jogsértés orvoslására vonatkozó iránymutatás, amely a felperes kereseti kérelmében megjelölt igazgatási-szolgáltatási díjhányad visszafizetésének kötelezettségét jelenti.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[13] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül az ügyet tárgyaláson kívül elbírálv. A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésének megfelelően a fellebbezés keretei között az abban felhozott indokok alapulvételével vizsgálhatta felül. A jogszabálysértések pontos jogszabályhely útján történő megjelölése jelöli ki a fellebbezés kereteit, vagyis azokat a korlátokat, amelyek között a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott határozat jogszerűségét vizsgálni köteles. Ilyen keret hiányában a másodfokú bíróság nincs abban a helyzetben, hogy a támadott határozat jogszerűségét vizsgálja. A fellebbezésben az elsőfokú eljárásban megvalósult jogsértésre hivatkozás nem lehet általános, annak jogszabályi érvekkel alátámasztása kógens követelmény. A közigazgatási peres eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely együttes megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a bíróságtól milyen döntést kér. A Kp. 100. § (2) bekezdése helyes értelmezésével kapcsolatban a Kúria már több alkalommal (Kfv.VII.37.422/2020/8., Kvf.VII.37.651/2020/6.) hangsúlyozta, hogy az együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A fellebbezésben támadott rendelkezés, összhangban a

kereseti kérelem korlátaival, kizárólag az elsőfokú ítélet vizsgálódás irányát képező, a felperes részére visszaautalandó igazgatási szolgáltatási díj összegének kérdése képezte, így a másodfokú felülbírálat tárgya is kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintettel e kérdéskörhöz igazodhatott.

[14] A Kbt. 145. § (1) bekezdése kifejezetten előírja, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság (azaz az alperes) eljárására az Ákr. rendelkezéseit kell alkalmazni e törvény, valamint az e törvény törvény felhatalmazása alapján alkotott végrehajtási rendelet kiegészítő vagy eltérő rendelkezéseinek figyelembevételével. A Kbt. 164. §-a tartalmazza a Döntőbizottság ügyintézésére vonatkozó szabályokat, amelyekre az Ákr. 50. § (1) bekezdéséhez képest részben eltérő szabályozást ad a jogorvoslati eljárásban, tekintve, hogy a Kbt. 164. § (2) bekezdésében meghatározott ügy kivételével az ügyintézési határidő kezdetétől számított 25 napon belül köteles az eljárást befejezni, ha az ügyben tárgyalás tartására nem került sor. Az eltérés indoka, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság jogorvoslati eljárása keretében érvényesülő rövid ügyintézési határidejének megtartása vonatkozásában gyakorlati problémát okozott, hogy az érdemi vizsgálatnak valóban akadálya volt az iratok megküldésének hiánya, így gyakran az ügyintézési határidő meghosszabbítása pusztán csak azért vált szükségessé az eljárás során, mert a felek a Kbt. 154. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségüknek késve tettek eleget. A megalapozott döntéshozatalhoz szükséges idő biztosítása érdekében a Kbt. az Ákr. főszabályától eltérően határozza meg az ügyintézési határidő kezdetét is, amely a szükséges iratoknak a Közbeszerzési Döntőbizottság rendelkezésére állásakor kezdődik (lásd Nagykommentár a közbeszerzésekről szóló 2015. évi CXLI. törvényhez, szerkesztette: Dezső Attila/Tátrai Tünde).

[15] A perben nem volt vitatott, hogy az alperes a 18. sorszámú, 2025. június 12-én kelt végzésével értesítette az ügyfeleket, hogy a közbeszerzési eljárással kapcsolatos valamennyi rendelkezésre álló irat 2025. május 29-én érkezett be hozzá, tehát a 25 napos ügyintézési határidő kezdő napja 2025. május 29-e volt. Az ügyintézési határidő így 2025. június 23-án telt volna le, de mivel az alperes a 2025. június 23. napján kelt 20. sorszámú végzésével az ügyintézési határidőt 10 nappal meghosszabbította, az 2025. július 3-án letelt, a támadott határozat 1. számú határozat meghozatalára azonban csak 2025. július 11. napján került sor, ekként az alperes az ügyintézési határidőt általa sem vitatottan túllépte.

[16] A Kbt. és az Ákr. viszonyát illetően az ítéltábla rögzíti, hogy a Kbt. 145. § (1) bekezdése az Ákr. azon koncepcionális módosításával van összefüggésben, amely már nem tekinti a közbeszerzési jogorvoslati eljárást privilegizált közigazgatási hatósági eljárásnak (ezt a kategóriát az Ákr. megszüntette), illetve nem is került be az Ákr. szerinti kivett eljárások közé [lásd Ákr. 8. § (1) bekezdése], így az Ákr. 8. § (1) bekezdésében tételesen felsorolt kivett eljárásokon kívül az Ákr. 8. § (2) és (3) bekezdése szerint a közigazgatási eljárásokra vonatkozó jogszabályok az Ákr. rendelkezéseitől csak akkor térhetnek el, ha azt az Ákr. megengedi; jogszabály az Ákr. szabályaival összhangban álló kiegészítő eljárási rendelkezéseket állapíthat meg. Ezért rendelkezik úgy a Kbt. 145. § (1) bekezdése, hogy a Közbeszerzési Döntőbizottság eljárására az Ákr. rendelkezéseit kell alkalmazni a Kbt., valamint a Kbt. felhatalmazása alapján alkotott végrehajtási rendelet kiegészítő vagy eltérő rendelkezéseinek figyelembevételével. A Kbt. 2. § (7) bekezdése szerint ugyanakkor a Kbt. szabályaitól csak annyiban lehet eltérni, amennyiben a Kbt. az eltérést kifejezetten

megengedi. E szabállyal tehát a Kbt. saját elsőbbségét mondja ki valamennyi közigazgatási hatósági eljárással szemben és a saját koncepciójából indul ki a jogorvoslati eljárás szabályozása tekintetében is. Ennek alapján a Kbt. az elsődlegesen alkalmazandó, még akkor is, ha a közbeszerzési eljárás háttérjogszabálya az Ákr. és nincs eltérő vagy kiegészítő szabály a Kbt.-ben, vagyis az Ákr. általános szabályait kell alkalmazni.

[17] Ilyen „elsőbbségi” szabály vonatkozik a jogorvoslati eljárásra, az alperes az eljárási költségek viseléséről a Kbt. 151. § (9) bekezdése, illetve az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 124-126. §-ai és 129. §-a alapján rendelkezik. A Kbt. 151. § (8), (9) és (10) bekezdése alapján ha a Közbeszerzési Döntőbizottság a jogorvoslati kérelmet visszautasítja vagy a jogorvoslati eljárást megszünteti, az igazgatási szolgáltatási díj a kérelmezőnek visszajár. A kérelem vagy egyes kérelmi elemek visszavonása esetén a kérelmező a fenntartott kérelmi elemekre figyelemmel és a külön jogszabályban meghatározottak szerint tarthat igényt az igazgatási szolgáltatási díj visszatérítésére. Ha a jogorvoslati ügyet lezáró érdemi határozatban a Közbeszerzési Döntőbizottság a Kbt. 165. § (2) bekezdés c)-f) pontja szerinti döntést hoz, a befizetett igazgatási szolgáltatási díj háromszázezer forintot meghaladó része a kérelmezőnek a Közbeszerzési Döntőbizottság érdemi határozatának megküldését követő 8 napon belül visszajár. Az igazgatási szolgáltatási díj összegéből 300.000 forint ilyenkor is a Közbeszerzési Hatóság saját bevétele, amelynek viseléséről a Közbeszerzési Döntőbizottság az Ákr. szerint az eljárási költségekre vonatkozó általános szabályok szerint rendelkezik. Az alaptalan kérelem esetében a díj nem kerül visszatérítésre, a kérelmező viseli az igazgatási szolgáltatási díj teljes összegét. Ha a kérelmező jogorvoslati kérelmében több jogsértés megállapítását is kérte, de a Közbeszerzési Döntőbizottság az ügy érdemében hozott határozatában a kérelemnek csak részben ad helyt, az igazgatási szolgáltatási díjnak a Közbeszerzési Hatóság (2) bekezdés szerinti saját bevételeivel csökkentett részét az alapos és alaptalan kérelmek arányának figyelembevételével téríti vissza a kérelmezőnek. Ezek a szabályok azonban az ügyintézési határidő alperesi túllépése esetén nem lépnek elő.

[18] Az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja szerint, ha a hatóság az ügyintézési határidőt túllépi az eljárás lefolytatásáért fizetendő illetéknek vagy az illetékekről szóló törvény szerinti közigazgatási hatósági eljárásokért, igazgatási jellegű szolgáltatások igénybevételeért fizetett igazgatási szolgáltatási díjnak (a továbbiakban: díj) megfelelő összeget, ennek hiányában 10.000 forintot megfizet a kérelmező ügyfélnek, aki mentesül az eljárási költségek megfizetése alól is. Abból kiindulva, hogy az illeték, illetve díj megfizetése a hatóság mulasztásának adminisztratív szankciója, a hatósági ügy járulékos eljárásjogi kérdéseként kell kezelni az illeték, díj megfizetéséről való döntést, amelyre nézve a hatóság eljárási kötelezettsége fennáll, ha feltételei adottak.

[19] Az elsőfokú bíróság helytállóan vette figyelembe a Kúria Kfv.IV.37.489/2024/8. számú (BH2025. 126.) precedensképes döntését, amelynek [68] bekezdése utolsó mondata elvi éllel szögezte le, hogy az Ákr. 8. § (2) bekezdése általános jelleggel nem engedi az Ákr. szabályaitól való eltérést, az 51. § (1) bekezdés b) pontja kapcsán pedig külön eltérést engedélyező szabályozás nincs, az alperes eljárása pedig nem vitatottan az Ákr. hatálya alá tartozik. A döntés [69] pontjában azt is leszögezte a Kúria, hogy az Ákr. hivatkozott rendelkezésének célja, hogy előmozdítsa, hogy a hatóságok a rájuk irányadó eljárási

határidőket betartsák, annak elmulasztása esetén őket a törvény illeték- és díjvisszafizetési kötelezettséggel szankcionálja, illetve mentesíti az ügyfelet az eljárási költségek megfizetése alól. A döntés [70] pontjában pedig a Kúria azt a következtetést vonta le, hogy amennyiben az alperes a rá irányadó eljárási határidőt nem tartotta be, úgy a Kbt. 151. § (9) bekezdésében foglaltaktól függetlenül az igazgatási szolgáltatási díj összegéből a 300.000 forintot sem tekintheti saját bevételnek, hanem azt az ügyfélnek vissza kell fizetnie. Ebből következően ez a díj nem tekinthető az ügyfél eljárási költségének, annak viseléséről sem kell rendelkezni. Az ezzel ellentétes értelmezés arra vezetne ugyanis, hogy a Kbt. rendelkezése lerontaná az Ákr. alaptörvényi garanciát érvényre juttató szabályát, melyet sem az Alaptörvény XXVIII. cikke, sem az Ákr. 8. § (2) bekezdése nem tenne lehetővé.

[20] A díjvisszafizetési kötelezettség szankciója szempontjából tehát a Kúria nem tulajdonított relevanciát a Kbt. 151. § (9) bekezdésében foglalt azon szabálynak, hogy amennyiben a Kbt. 185. § (2) bekezdés d) pontja alapján a Döntőbizottság a határozatában a jogsértést megállapítja, úgy a befizetett igazgatási szolgáltatási díj 300.000 forintot meghaladó része a kérelmezőnek visszajár; valamint, hogy az alaptalan kérelem esetén a díj nem kerül visszatérítésre, ebben az esetben a kérelmező viseli az igazgatási szolgáltatási díj teljes összegét. Ilyen jellegű megfontolások ugyanis nem ronthatják le az ügyintézési határidő túllépésének díjvisszafizetési kötelezettség garanciális szankcióját. Kétségtelen, hogy a Kúria a Kfv.IV.37.489/2024/8. számú ítéletének alapját képező ügyben a jogsértést megállapító és nem a jogorvoslati kérelmet elutasító döntést hozott az alperesi Döntőbizottság, azonban a két esetkört – a kérelemnek helyt adást, illetve annak elutasítását – az ügyintézési határidő túllépése esetén irányadó költségviselés tekintetében a Kúria nem választotta el egymástól, azt irrelevánsnak tekintette és kizárólag a határidő túllépését szankcionáló díjvisszafizetési kötelezettséget, mint az Ákr. Alaptörvényi garanciát érvényre juttató szabályát helyezte fókuszba. Az ügyintézési határidő túllépéséhez kapcsolódó jogkövetkezmény alkalmazását illetően tehát a Kbt. 151. § (9) bekezdésében foglalt rendelkezésekre alapítottan nem tehető különbség, ezzel maga a Kúria oldotta fel a Kbt. 2. § (7) bekezdés első mondata és az Ákr. 8. § (2) bekezdése között látszólagosan feszülő kollíziót azzal, hogy az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontja kapcsán külön eltérést engedélyező szabályozás hiányában nem lehetséges eltérni, az Ákr. 51. § (1) bekezdés b) pontjában foglaltak a Kbt. 151. § (9) bekezdése szerinti esetkörtől függetlenül egységesen alkalmazandók. Az ítéltábla a Kúria precedensképes, és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében megjelent (K-KJ-2025-770) döntésétől nem kívánt eltérni.

[21] Mindezek alapján az alperes fellebbezési érvei az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat sikerrel nem cáfolták, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan

felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, a felszámítani elmulasztott 27%-os ÁFA mérték kivételével.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, ezért a fellebbezési illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 1.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
bíró

dr. Tóth László s.k.
bíró